

Koş koş nereye kadar... Brüksel toplantıları, Tuzla'daki 2. Antarktika Çalıştayı, Deniz'in üniversite seyahatleri... Yoruldum artık, derken, ani bir bel ameliyatı sayesinde koşturmaya ara veriyorum! Hastaneden çıkarken doktorum Ahmet Arslan sıkı sıkı tembih ediyor: "İki hafta kıpırdamak yok. Sırt üstü yatacaksın."

Önce dert etmiyor, hatta seviniyorum bile; "Oh ne kekâ... On dönüm bostan, yan gel yat Osman!" Ama kazın ayağı hiç de öyle değilmiş. Üstü kapalı bir alanda, açık havaya çıkmadan ilk defa bu kadar uzun süre kalıyorum. Zaman geçmek bilmiyor. Neyse ki yanımda Deniz var. Yıllardır uzak olduğum kızımınla beraberim ya...

Eskişehir, Ankara, İzmir üçgenini tamamlayarak İstanbul'a yeni dönmüştük. Girebileceği üniversiteleri yerinde görüp incelemek Deniz'in ufkunu açarken aklını da biraz karıştırmışa benziyor. Üniversite sıralamasını kaçınıcı kez bozup yeniden düzenlerken yattığım yerden fikrimi söylüyorum: "Ne Hacettepe, ne 9 Eylül, ne de İstanbul Üniversitesi, bence Anadolu Üniversitesi..." Anlaşılan Eskişehir ve bu kentteki Anadolu Üniversitesi beni çok etkilemiş. Nasıl etkilemesin; Çağdaş bir şehir, insana keşke yeniden öğrenci olsam da burada okusam, dedirten bir üniversite.

Ne yazık ki okul dönemini çoktan geride bıraktık. Uzun zamandır 'yol' dönemini yaşıyoruz. Bu kafayla da 'ömür biter, yol bitmez' diyenleri haklı çıkaracağına benziyoruz. İşte doktor seyahat etmeme izin verirse yeniden yollara düşeceğiz. Önce Ankara'da TÜBİTAK yetkilileriyle buluşacağız. Ardından Antarktika'da Türk bilim üssü kurulmasıyla ilgili bir dizi toplantı yapacağız.

Daha yapmam gereken o kadar çok iş var ki... Hâlâ başlayamadığım seyahatin kitabı beni bekliyor. Sonra sırada Gökova Yelken Kulübü'nün iskelesinde bekleyen Uzaklar II var. Onu daha fazla yalnız bırakmam. Üç yıl oldu sudan çıkarmayalı. Yaz sonu karaya çekip altını boyamalı, tutyalarını değiştirmeliyim.